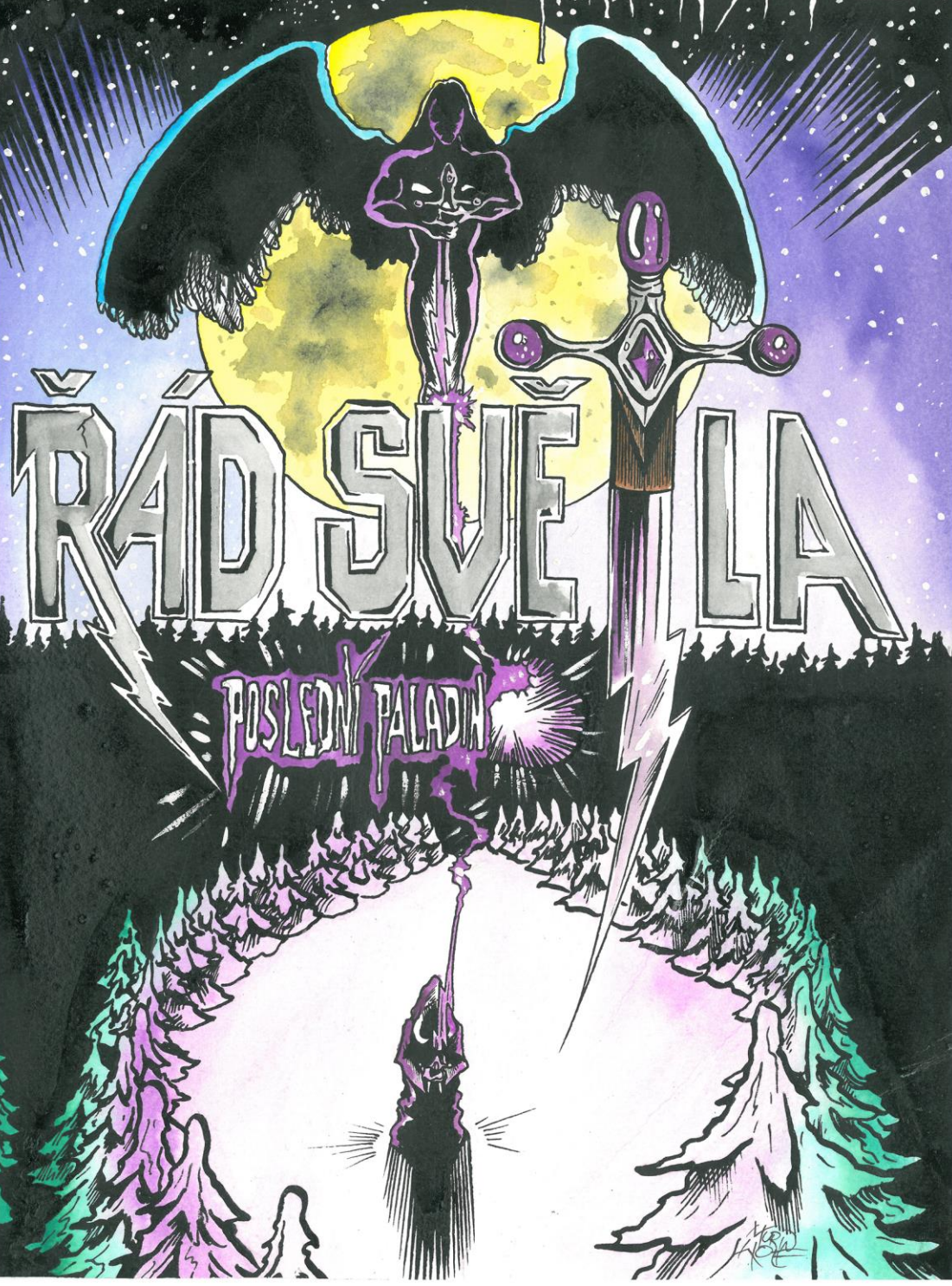

TOMÁŠ MESTEK

Tomáš Mestek

ŘÁD SVĚTLA

POSLEDNÍ PALADIN

2

OBSAH

ŘÁD SVĚTLA	2
PODĚKOVÁNÍ	4
HNĚV	6
POUSTEVNÍK	18
ALDOR	35
MOCNÝ VÁLEČNÍK	44
ZAMLŽENÝ HROB	74
HLEDÁNÍ	85
ZLATÁ MINCE	122
VELKÉ SETKÁNÍ	138
FOLL	158
TĚŽKÉ ROZHODOVÁNÍ	169
POCHODEŇ	193
CESTA TMOU	210
OCHRÁNCE	236
THARRE THAID	256
BOLEST	283
STEZKA	290
ODPOČINEK	299
ARRATA NETH	329
LETÍCÍ TŘPYT	366
THARRGOROD	404
ROZSAH PŘÍBĚHŮ ŘÁDU SVĚTLA:	428
COPYRIGHT	429

Poděkování

Tuto knihu věnuji své přítelkyni Zdeňce ze srdce a z lásky
jí děkuji, že mi pomohla mé dílo tak hezky upravit.

Moc děkuji za veškerou víru a podporu.

Chci poděkovat svému dobrému kamarádovi Vlád'ovi
(MURINWOLF) za hezkou obálku na knížku.

Děkuji mamince Zdeňky za pomoc s korekcemi.

Proroctví Temnoty...

Až temnota udeří, oheň chaosu se rozhoří.
Až lidé hrůzou zakřičí, plameny války svět pohltí.
Až padne poslední paladin, Pán Temnoty se navrátí.

Proroctví Světla...

Dokud Poslední Paladin bude živ, Řád Světla bude žít!
Poslední paladin přinese naději.

HNĚV

1. Andilet...

Dirion běžel stále dál a dál. Běžel celou noc. Chvátal do kopců až na vrchol, aby viděl, zda se ještě neztratil. Několikrát slézal a vylézal mnoho skal. Prodíral se a prosekával křovinami, které byly stále hustší, a les se zdál být nekonečný a čím dál víc zapletený. Mnohokrát se ztratil a často hledal cestu a zase se ztratil. Les byl stále temnější. Ozývali se v něm děsiví tvorové a řvali netvoři, na které častokrát narazil, protože je dráždila přítomnost Hromového meče.

Neustále a neúnavně ho pronásledovali. Dirion jim sotva unikl vždy jen o vlasek. Tomu poslednímu se vyhnul tak, že přeplaval řeku - netvor se vody prozatím bál, ale pokud by našel brod, pak by měl Dirion problém.

V malých přestávkách se pouze příležitostně napil vody z řeky, ale hned běžel dál. Také si zapomněl s sebou vzít nějaké zásoby, protože v Silve-Darru, který léčil a mírnil utrpení, necítil hlad a to se mu nyní pořádně vymstilo. Po cestě vyhladověl, ale běžel až do vyčerpání.

Narazil na další zarostlou část Velkého lesa a tak musel skákat po stromech. Mnohokrát se potloukl, když málem spadl, jak byl unavený. Měl i problémy udržet se na větvi, protože se mu potily ruce. Ale kdykoliv nastala takto kritická chvíle, vždycky si vzpomněl na Angelu, sebral veškerou vůli a to mu dalo sílu. Vzpomínky a myšlenky na ni ho držely nad vodou i tehdy, kdy měl úplně beze sil podlehnout, spadnout a už se nezvednout, ale on přesto běžel dál.

Xeldara stále nepřestávala překvapovat síla, jakou v sobě Dirion jako obyčejný člověk měl. Nejvíc ho však udivilo, jak moc je silná jeho a Angely láska. Takové lásce se nevyrovná žádná síla a Dirion to svým úsilím dokazoval. Meč však začínal mít velkou starost a tak promluvil: „Dirione, zastav se! Musíš si odpočinout. Běžíš už celou noc a den! Musíš se najíst a napít. Potřebuješ se vyspat, jinak nevydržíš.“

Ale Dirion ho neposlouchal a běžel dál. Utřel si pot z očí, vyrazil do kopce a mumlal si pro sebe: „Musím... musím běžet dál... musím... musím pořád na jih. Pořád na jih.“

Xeldar zvýšil své úsilí: „Dirione! Ty blázne! Zastav se nebo ti pomůžu!“

Dirion však pokračoval a vyběhl kopec, a když se prodíral kapradím, z Hromové čepele mu pod nohy vyšlehl blesk. Zakopl o kámen, který se výbojem uvolnil. Začal se kutálet z kopce a cestou proletěl křovím a dalším kapradím, až se zastavil dole na malé mýtině. Přetočil se na záda a chytil se za hlavu. „Au! Co to bylo?“

„Výborně! Konečně jsi se zastavil!“ řekl spokojeně meč. „A vida, dokonce sis našel ideální místo na nocleh.“

Dirion se doplazil ke stromu a opřel se o kmen. Z černého pláště vytáhl zvláštní láhev, která vypadala jako ze stromové kůry a kterou mu na cestu dala Sonjia, a napil se vody. Na tomto místě však žádný odpočinek nenašel. Jakmile se mu v mysli objevila první myšlenka a vzpomínka na Angelu, zvedl se a řekl: „Musím jít dál! Musím dál!“

V tom mu Xeldar vyletěl z opasku sám od sebe, zajiskřil mu čepelí před očima a výhružně řekl: „Sedni! Koukej si sednout, Dirione! A odpočívej!“

Dirion se rozčlilil, rozhodil rukama, kopl do stromu, což by normálně neudělal, a řekl: „Nemůžu! Nemůžu odpočívat! Kdykoliv odpočívám, myslím na ni. Pořád myslím na Angelu čím dál víc! Pociť, že jsem bez ní, mě mučí!“ Vzlykl a znovu se posadil. „Jen když běžím

dál, jen když jsem na cestě za ní, mi dodává pocit klidu a naději. Copak to nechápeš? Dává mi to sílu. Žene mě to dopředu, protože čím dřív budu v Bagerasu, tím dřív ji uvidím, tím dřív budu zase s ní! Ach bože... chtěl bych ji vidět hned!"

„Já vím. Víím, že bys chtěl. Však ji uvidíš. Neboj se! Vždyť jsme stále na cestě. Jdeme pro ni!"

„Ach... vždyť já ani nevím, co se s ní děje. Nevím, co s ní udělají a nebo chtějí udělat. Nevím, kolik mám času. Nevím nic!!“ zaburácel Dirion a bouchl rukou do země.

V tom něco strašlivého zařvalo nedaleko na kopci, odkud před chvílí Dirion spadl. Ten řev dobře znal, už ho jednou slyšel, a rychle se zvedl. „To je on. To je ten netvor! Našel nás!"

„Končím odpočinek! Vypadneme odsud!" vyhrkl meč.

Dirion sebral meč a prchal lesem se slovy: „Najednou! Kdo chtěl odpočívat.“ Běžel, jak to jen šlo, ale za sebou slyšel dusot něčeho velkého a strašlivé praskání, jak se netvor prodíral houštinami a drtil vše, co mu stálo v cestě. Zařval a ještě víc se rozběhl.

Dirion se nakonec zastavil a řekl: „Už mě nebaví utíkat! Prostě ho zabiju!!“

„Dirione! Koukej utíkat dál! Opovaž se teď zastavit!" zahřměl Xeldar.

„Proč? Zabiju ho! Nemá šanci!"

„Jak chceš...“

Stromy se prodralo něco černého, velkého a ostnatého. Mělo to tři rohy na každém rameni, tři na hlavě a čtyry větší na zádech - všechny byly zlověstně zahnuté. Nějaký zvláštní černý, temný Draichon - Trojrožec. Netvorovi žhnuly oči rudým ohněm a tělo měl bez srsti a černé jako popel. Černé zahnuté drápy se ve světle měsíce leskly jako břitvy.

Blížil se a kolem Diriona zavířil magický vítr, čepel zajiskřila. Napřáhl Hromový meč hrotem proti netvorovi, aby vyšlehl blesk, ale nic se nestalo. Dirion se nestačil divit moc dlouho a musel se rychle vyhnout černému pařátu. Udělal kotrmelec. Máchla po něm další velká černá pracka a jen těsně minula jeho nohy. Dirion ji kotoulem přeskočil, ale pak dostal zásah od druhého pařátu a rána ho odhodila stranou. Krvácel na ruce, protože ho netvor škrábl. Dirion si však vzpomněl na Angelu a rychle se vyšvihl na nohy. Když tlapa zaduněla do země, vyskočil na ni a odrazil se. Napřáhl se mečem a bleskovým švihem sekl netvora přes hrudník. Ten se začal zmítat v bolestech a máchal na všechny strany. Rána mu modře jiskřila a musela strašně pálit.

Dirion se zatím držel dál, ale pak využil šance a vyrazil s bojovým křikem vpřed. Vyhnul se řádění netvora a dostal se mu k nohám. Vší silou sekl a useknul mu levou nohu v kotníku. Když netvor padal, Dirion si stoupl pod jeho hlavu, zvedl meč hrotem vzhůru, zapíchnul ho netvorovi do krku a uskočil stranou. Pak s velkým úsilím meč vyrval ze stvůry. Padl únavou a čepel břinkla vedle něj.

Až po dlouhé chvíli, kdy se Dirion zvládl soustředit pouze na dýchání, se natáhl k meči a kleknul si. Prohlížel si meč a zeptal se ve své hlavě: „Co se stalo? Proč to nešlo?“

„Co nešlo? Já myslím, že jsi to zvládl skvěle.“

„O tom nemluvím," zavrtěl Dirion hlavou. „Chtěl jsem použít svou moc.“

„Však jsi ji použil a uspěl jsi. Sice s menším zraněním, ale přece.“

„Nemluvím o své moci, ale o tvé. Chtěl jsem použít tvou moc a nemohl jsem.“

„Nemohl jsi použít mou moc, protože jsem ti žádnou nedal. A taky nedám.“

„Cože? Jak to?“

„Takto!“ odsekl meč.

Dirion hekl bolestí a pohlédl na svou zraněnou ruku. „No tak, Xeldare, prosím! Co je to za hloupé vtipy! Dej mi svou moc, ať se mohu vyléčit, vždyť vykrvácím.“

„Tak hrozný to zas není.“

„Xeldare, co to do tebe vjelo?!" vyhrkl rázně Dirion. „Proč se zrovna teď ke mně obracíš zády?!"

„Já? A ty se ke mně můžeš obracet zády?!“

Dirion si to uvědomil a bylo mu ještě smutněji. „Ach tak, tak o tom mluvíš.“ Nevzdal se však a znovu řekl: „Xeldare, prosím. Půjč mi svou moc. Prosím.“

Xeldar chvíli přemýšlel. „Hm. Ne.“

„Prosím!“ hlesl smutně Dirion.

„Ne!“

„Proč ne?“ zeptal se žalostně.

„Proto!“ znovu odsekl meč.

Dirion se rozčílil. „Zatraceně, co je to za blbou odpověď! Proč?! Co jsem ti udělal?“

„Co? Co jsi mi udělal?!“ Xeldar už zuřil taky. „Co si o sobě... co si o sobě vůbec myslíš?! Nebo co si sakra myslíš o mně? Chceš vědět proč?! Řeknu ti to! Zradil jsi mě, Dirione! Dal jsi mi své slovo a tys mě zradil! Zapomněl jsi na to, kdo jsi. Zapomněl jsi na své sliby, na své závazky a hlavně na svou odpovědnost! Byl ti dán dar! A tys ho zahodil! Doslova! Víš ty vůbec, co to pro mě bylo, když jsi mě hodil do toho vodopádu?! Já jsem živá bytost, Dirione! Já žiju! Já cítím! A když cítím bolest, tak trpím jako ty! Ale tys nemusel svou bolest prožívat na dně oceánu a nebo příležitostně v žaludku nějaké velryby, když se naše mysli rozpojily! Zatímco jsi dřepěl v Silve-Darru,

čarovný les tlumil a léčil tvé utrpení. Dodal ti útěchu, jakou jsem já neměl! Zatímco sis užíval blaha, já trpěl na dně oceánu a skoro mě to duševně zničilo. Takovou bolest jsem naposledy pocítil, když zemřel tvůj otec.“

Dirion vzlykl a klesl hlavou na kolena. „Odpusť! Odpusť mi, Xeldare! Mrzí mě to! Už se to nestane.“

Hromový meč mu ležel u hlavy. „To máš pravdu, že se to nestane. Já ti svou moc nedám. Nebudeš paladin, Dirione. Sám jsi se tak rozhodl! A nyní poneseš následky svého rozhodnutí.“

„Tak si trhni, Hromová čepeli!“ Dirion byl vzteky bez sebe, sebral meč a švihnul s ním o zem.

Xeldar se však od země jen odrazil a zase vzlétl do vzduchu. Začal zlostně poletovat kolem Dirionovy hlavy jako našťvaný sršeň a řval: „Ty jeden nadutý, neurvalý, rozmazlený, drzý a nevychovaný spratku!“

Dirion se meč snažil chytit, ale jako by chytal mouchu, a začínal být čím dál víc rozzuřený. Nedokázal v sobě ovládnout hněv, který cítil od chvíle, kdy Angela zmizela. Házel po létajícím Xeldarovi všechno možné a meč zahřměl: „Přestaň! Ovládej se! Nevztekej se!“ A když se vyhnul dalšímu předmětu, který minul jeho čepel, dodal: „Přestaň nebo se našťvu já!“

Dirion se trefil kamenem a meč sebou bříknul o strom a spadl na zem. Zase však vzlétl a vykřikl: „A teď jsem se vážně našťval!“

„Co uděláš? Sežehneš mě bleskem? Naplácáš mi?“

Xeldar se rozletěl k Dirionovi. „To je dobrý nápad!“

„Au! Au! Au!“ Třikrát ho Xeldar švihnul čepelí a bleskem přes zadek jako nevychované dítě. Pak Dirion spadl na zem a konečně se uklidnil.

„Vím, jaké to je, když někdo udělá chybu. Věř mi. Já to znám. Je v tobě velký hněv. Já ho mám v sobě taky, ale můj hněv by tě zabil, proto nemohu znovu spojit naše mysli. Je to trest, který jsem ti nikdy nepřál, ale nedal jsi mi na vybranou. Možná až se mnou probodneš pár démonů, tak se mi nálada vylepší,“ pronesl nakonec meč.

„Když nejsou naše mysli spojené, tak jak to, že se mnou mluvíš?“

„Mluvím, ale domluvil jsem. Jsi tvůrce vlastního osudu, ale i utrpení. Od této chvíle s tebou nemluvím, protože jsem na tebe naštvaný. Od této chvíle jsem pro tebe jenom pouhý meč a nic víc. Už s tebou nepromluvím. Přesto ti potřebuju ukázat, jaký osud sis zvolil. Od této chvíle budou tvé sny nahrazeny vizemi, abych ti ukázal, jak bolestná cesta tě čeká. Je to důležité. Je neuvěřitelné, co dokáže Archonelova kniha ve spojení s mou mocí.“

„Cože?“ podivil se Dirion. „Ale to není tvá kniha.“

„Ted' už ano. Vzal jsem si ji, abych měl na dně oceánu co číst. Brzy to začne. Bud' připraven na nejhorší.“

Dirion vzdychl a měl najednou pocit, jako by se proti němu vše obrátilo a spiklo. Nikdy však ani jednou nelitoval všech svých rozhodnutí, která ho přivedla k Angele... nikdy.

Mezitím...

Černý netvor se strašnými pařáty a ohnivýma očima čmuchar kolem mýtiny. Něco ho velmi dráždilo. Zvláštní pach ho svědíl v nozdrách. Z lesa se ozýval děsivý a tajemný šepot: „Wrage Silve-Darr zí awartu... Hněv Silve-Darru se probudil.“ A pak se ozvalo: „Nues wrage dru iwbrinu agres... Náš hněv ti přinese smrt!“ Šepot sílil. „Era vordae dru. Follneteu nerhi angilieu... Varujeme tě. Uteč nebo zemřeš.“

Netvor neuposlechl a hrozivě zavrčel. V tom z lesa vyletěl šíp a zabodl se mu do nohy. Netvor zavyl, chytil se za nohu a podíval se vztekle tím směrem, odkud vylétla střela. Něco se mihlo mezi stromy. Než se však rozběhl, trefil ho další šíp z jiného směru do pravé ruky. Podíval se tam a pak ho trefil další šíp odjinud do boku a další do nohy. Znova se rozhlédl. Trefily ho dva šípy do nohy, jeden do ruky, jeden mu rozsekl temeno hlavy, když se mihnul kolem, a další tři se mu zabodly do mohutného těla.

Vůbec nevěděl, kam se má dívat dřív. Zpanikařil. Máchal prac-kami kolem sebe a dupal. Chtěl utéct, ale ze všech stran se na něho sneslo hejno střel. Spadl na zem se stovkou šípů v sobě.

Z lesa se ozval další šepot: „Tru bura nuesa... Pomsta bude naše.“

Stromy zavířila tajemná vichřice. Všude se mihnuly temné stíny a Silvedarrské bojovnice se prohnaly lesem jako bouře. Skákaly po větvích a spěchaly dál a dál. Běžely zarostlou cestou, která postupně mizela v tmavých houštinách jako tichá vzpomínka na to, jakým kdysi tento les býval.

Mezi stromy u cesty požírala velká, chlupatá příšera nějaké ubohé zvíře. Zvedla hlavu, aby se podívala, co běží kolem. V tu chvíli ho do ní trefily tři přesně mířené střely a ona padla mrtvá vedle zvířete. Vystřelily na ni tři Silvedarrské bojovnice, které se hnaly lesem ve své skupině.

Další bestie je vycítila a snažila se je stopovat a pronásledovat. Ani to bojovnice nestrpěly. Dvě se oddělily od skupiny a obešly netvora zezadu. Když si jich všiml, bylo pozdě. Zastavil se a ony ze stromu skočily rovnou na jeho hlavu. Každá se chytila jednoho rohu, zhoupala se a pak současně zabodly své arzeonové šavle do jeho očí. Odrazily se od něj a saltem pozadu doskočily na zem. Bestie začala běsnit a mlátit všechno kolem sebe. Odhazovala kameny a vzteky porazila jeden strom.

Obě bojovnice stačily z jejích zraněných očí vytáhnout své šavle. Vysoká bojovnice s fialovými vlasy se rozběhla a sekla ji silně do nohy a rychle ustoupila. Když netvor zařval a kleknul si na jedno koleno, vyskočila a odrazila se od jeho nohy a zarazila mu šavli až po rukojeť přímo do srdce. Pevně se jí držela, dokud netvor nezařval naposledy a nespadl na záda. Pak uskočila zpátky.

Sonjia přistoupila k Natalyi, která řekla: „Měly jsme pravdu. Les se změnil ještě víc, než si samy dokážeme vůbec představit. Už to

není Velký les. Je to temný les a tak ho od této chvíle budeme i nazývat, neboť tu už není nic dobrého a nic dobrého tu ani nežije.“

„Souhlasím," přikývla Sonjia. „Taky to vidím, až mě to děsí a běhá mi z toho mráz po zádech.“

„Musíme pokračovat dál ještě rychlejším tempem.“

Sonjia se podívala zpět a zeptala se: „A co Dirion? Začal za námi zaostávat. Někdo by se měl po něm podívat, zda je v pořádku.“

Natalya zasunula šavli za opasek. „Dobrá. Vezmi si svou skupinu a podívejte se po něm. My budeme pokračovat dál. A nezdržujte se dlouho. Pamatuj... setkáme se na místě, na kterém jsme se domluvili.“

„Warg awo winwrin!“

„Warg awo winwrin... Kupředu jako vichřice,“ opětovala Natalya.

A obě se rozběhly za svou skupinou. Sonjia vyhledala tu svojí a vydala se hledat Diriona.

POUSTEVNÍK

První vize...

Lod' s napnutými plachtami se opřela do divokých vln moře. Posádka měla na dohled Berethonův les, který postupně mýjeli. Kdysi to byl ještě neznámý kontinent, ale dnes už každý ve Feradoru věděl, že za tou zelenou plání, která je mezi Tmavými a Černorudými horami, začíná království Goriador.

Delvorinovi bílé vlasy vlály ve větru stejně jako jeho bílý plášť. A na stříbromodrém kyrysu mu zářil znak Řádu Světla. Poslední paladin se vydával na svou pouť. Opíral se o zábradlí lodě na přídi, když k němu přišel Gormus, kterého si zavolal. Gormus kdysi býval čarodějem, ale to už bylo dávno. Jeho moc se stala pouhou vzpomínkou na dávné a lepší časy. Nyní byl pouhým rádcem a písařem Delvorina, vládce království Ferador.

„Volal jsi mě, pane?“ otázal se Gormus.

„Ano. Je na čase, abych uskutečnil svůj plán. Nepluji totiž takovou dálku jenom kvůli Garizzonově korunovaci. Jsou jisté a důležité záležitosti, které musím vyřešit.“

Delvorin se podíval na Gormuse, který měl opálenou, holou hlavu se zlatou, orlí čelenkou. Měl obnaženou hrud', přes ramena mu

visel zlatohnědý plášť a v ruce držel zlatou hůl, která měla na vrcholu zlatého orla s roztaženými křídly.

„Přines mi ty věci z podpalubí,“ dodal vládce.

„Ano, pane,“ přikývl Gormus a po chvíli přinesl černý vak, ve kterém něco zacinkalo. „Tady to je, pane. Vše, jak jste požadoval.“

Mezitím Delvorin shodil bílý plášť a přehodil přes sebe starý, otrhaný a šedý. Jakmile si ho navlékl, zavířily kolem něho neznámé síly, zajiskřilo to a Delvorin se proměnil do podoby starého, skleslého, šedivého starce s četnými vráskami na obličeji. Tasil svůj Hromový meč Dramagil, ze kterého se nyní stala dřevěná hůl se zahnutou rukojetí. Pak si vzal černý vak, přehodil si ho přes záda a zeptal se: „Jak vypadám?“

„Jako... stařec.“

„Chtěl jsi říct 'blbec'. Nezapomeň, že jsem paladin, mě nemůžeš lhát,“ zasmál se Delvorin a Gormus se přidal. „Za necelé dva dny dorazíte do přístavu v Bargerasu, tam se setkáme.“

„A stihnete to?“ zeptal se Gormus.

„Budu muset.“ Vtom se kolem něho zajiskřilo a zmizel v zářivém, bílém záblesku.

Delvorin se přenesl až za Tmavé hory poblíž Mordremu a vyhnul se tak hranici, kterou střežil Targon a jeho hraničáři. Vydal se do Modremu.

U černé hradby, nedaleko brány, se něco dělo.

„Naval prachy!“ zakřičel zahalený muž a praštil staršího muže ve žluté košili a v hnědých kalhotách, který měl u pasu měšec. Právě o ten měšec muži v kápi šlo a své oběti ho sebral.

Čirou náhodou kolem jen tak procházel starý poustevník v šedém plášti a ničeho si nevšímal. Jen prošel, ale když černý muž chtěl udeřit znovu, zčistajasna ho zasáhl blesk a muž byl na místě mrtvý a kouřilo se z něj. Stařík chtěl zvednout svůj měšec, ale sebral ho poustevník, který tam najednou stál, a podal mu ho se slovy: „Tohle je asi tvoje. Co se stalo?“

„To vůbec nevím. Tys to neviděl?“ koktal stařík.

„Něco jsem zahlédl, když jsem šel kolem.“

„Toho muže zasáhl blesk z čistého nebe. Už jsem viděl hodně blesků při bouřce, ale tohle bylo divné. Co si o tom myslíš?“

Poustevník se zamyslel a řekl: „Já myslím, že ten blesk neměl rád muže, co si dovolují na starší.“

Oba se zasmáli a muž se zeptal: „Odkud jsi?“

„Zdaleka. Potřebuji koně. Nevíš o něčem?“

„Tak to jsi kápl na toho pravého, protože já si jdu jednoho koně zrovna vypůjčit do Mordremu, abych mohl brzy vyrazit do Bargerasu na korunovací nového krále. Abych řekl pravdu, mně se to nelíbí stejně jako spoustě lidem. Naše království prochází mnoha změnami. Země zažívá období smutku kvůli zmizení našeho milovaného krále Daidalona, který už byl prohlášen za mrtvého. Nový král Garizzon, Daidalonův bratr, který se teprve nedávno objevil, slibuje změnu. Říká, že najde Daidalona, pokud je živý, a nepřestane, dokud se nepřesvědčí, že opravdu zemřel. Jsou tací, kteří mu věří a vítají ho jako naději, ale jsou i tací, kteří o něm pochybují a na jeho korunovací jdou jenom proto, že chtějí vidět Delvorina.“ Na chvíli se odmlčel a pak dodal: „Věřil bys tomu? Delvorin, Poslední paladin, připluje do Goriadoru, aby požehnal novému králi. Taková vzácná událost se tady už dlouho nestala. Pojed' se mnou do Bargerasu. Podíváme se na Delvorina společně.“

„Promiň, ale nemohu," odmítl poustevník. „Přijedu do Bargerasu později a proto potřebuji koně.“

„Proč? Ty nechceš vidět Delvorina?“

„Chci a uvidím ho, ale teď potřebuji něco vyřídit. A taky se chci zeptat - co je tohle?“ ukázal na měsíc.

„To je zlato.“

„Mohu se podívat?“

Muž mu nabídl jednu minci a poustevník si ji prohlédl. Uviděl na ní Garizzonovu hlavu s korunou a dodal: „No tohle? Garizzon ještě není králem a už má hlavu ve zlatě.“ A pak se ještě zeptal: „K čemu to vlastně slouží?“

„Odkud jsi spadl?“ podivil se muž. „Tímhle se tady teď platí. Všechno má hodnotu tohoto zlata a pokud si chceš něco koupit nebo pořídit, musíš mít zlato. Proto mě přepadl ten muž, protože on žádné neměl, tak ho chtěl vzít mně násilím. Výměnný obchod jako takový už tady není. Garizzon věří, že je to cesta k lepšímu.“

„A co si o tom myslíš ty?“

„Já myslím, že díky tomu teď jsou mezi lidmi ještě větší rozdíly než dřív. Teď má slovo chudší a bohatší ještě větší význam. Garizzon daroval zlato chudým a bohatým majetek zpeněžil ve zlatě. Spoustě lidí se to líbí, ale sám znám lidi, kteří říkají, že tohle je taky dobrý způsob, jak si obyvatele zotročit, protože všichni brzo začnou být na tom zlatě závislí. Podívej, už to začalo. Tenhle muž mi chtěl udělat bůhvíco, aby získal moje zlato. Kdo ví, kam to povede. Nakonec se objeví závist, až budou všichni ukazovat prstem, že lidi ve Feradoru se mají lépe, protože oni tohle nepotřebují, a půjdou si vzájemně po krku. Toho se bojím.“

„Rád bych si tady s tebou povídal, ale čas a mé záležitosti mě tlačí.“

A tak spolu došli do konírny v Mordremu a starší muž dokonce koupil hnědého koně, který byl velmi silný, vznešený a rychlý. Prohlásil, že se k poustevníkovi hodí. Věřil, že mu je nějakým způsobem

vděčný. Věřil, že kdyby se poustevník neobjevil, ten černý muž by ho určitě přemohl, zbil a okradl.

„Je to krásný kůň. Jaké má jméno?“ zeptal se poustevník.

„Nemá jméno, ale je tvůj,“ odpověděl muž.

Poustevník se podíval na muže. Usmál se, uklonil a řekl: „Děkuji ti, dobrý muži. Velmi jsi mi pomohl. Ať světlo svítí na tvou cestu.“

Muž poděkoval a rozloučili se.

Mezitím se u hradby Mordremu někdo objevil. Černý muž, který byl zasažen bleskem, se zvedl a vydechl. Když si však uvědomil, že nad ním stojí temná postava v černé kápi, rychle vyskočil a klekl si. Tráva jako by pod tou postavou umírala a zavířil tajemný vítr. Temný promluvil: „Co tady sakra děláš? Všude tě hledám! Co se stalo?“

„Nevím. Chtěl jsem zmlátit jednoho starce a vzít mu zlato, ale pak mě zasáhl blesk.“

Temná postava se zachvěla, jako by si byla najednou něčím nejistá. Na okolí padl soumrak a kolem začaly vířit záhadné a znepokojivé síly. Pak řekl strašlivým hlasem: „Blesk?! Ukaž mi toho muže. Hned!“

Poustevník projel bránou Mordremu a vydal se na západ Goriadoru, aniž by tušil, že ho z cimbuří černé hradby někdo sleduje.

„To nebyl on, byl to ten druhý, co mu daroval toho koně,“ řekl černý muž.

Temný však mlčel a chvěl se. Zdálo se, jako by něco cítil. „Nejsem si jistý. Děje se tady něco divného.“ Na chvíli se odmlčel a pak pokračoval: „Běž do Bargerasu za Taridosem. Bude tě čekat, ale neříkej mu, kdo tě posílá. Má existence musí zůstat utajena do chvíle, než nadejde správný čas. Do Bargerasu dorazím později. Teď si musím něco ověřit. Mám podivné tušení.“

Muž se uklonil a řekl: „Ano, můj pane.“

Nad Darkmúrem se stáhla černá mračna a zablesklo se. Začalo pršet a poustevník vešel do příjemného a útulného prostředí místního hostince. Většina lidí si ho nevšímalá, ale sem tam na něj někdo zíral jako na nějaké zjevení. Jediný, kdo šedivého starce pozdravil, byl Barglen a hned kývl na svou ženu Zízu za pultem: „Ženo, naliž tady tomu pánovi jednu rundu na mě.“

Poustevník se dotkl Barglenova ramene a řekl: „Jsi hodný a laskavý.“

Barglen poděkoval a usmál se, ale když si poustevník sedl do vzdáleného rohu dál od všech ostatních, měl divný pocit. Podíval se ještě jednou na starce, který se unaveně opřel o stůl a svou hůl položil vedle sebe. Barglen měl najednou zvláštní nutkání odejít a tak kývl na svou ženu. „Myslím, že už dneska mám dost. Jdu si domů lehnout.“

„Dobrý nápad, tak běž. Večer přijdu za tebou,“ souhlasila Zíza.

A tak se vydal k odchodu. Jen jeden muž, co s ním vycházel ze dveří, mu řekl: „Dnes jdeš nějak brzo, to je neobvyklé.“

Vše viděla temná postava ze střechy gladiátorské arény Černá Tlama, která v plášti temného mračna vypadala ještě hrozivěji. Temný zašel dovnitř a vstoupil do nejvyšší komnaty arény, kde našel mohutného, staršího gladiátora s pečeným masem a hromadou zlatáků na stole před sebou. U něj stáli tři ohromní strážní, kteří byli samý sval. Ačkoliv byli silní a tvrdí, s příchodem Temného v kápi se zachvěli a dostali podivný strach.

„Hledám vládce, který tady tomu velí. To jsi ty?“ zeptal se Temný.

Velký, mohutný, černovlasý Pán gladiátorů řekl: „Ano, to jsem já! Co chceš?“

„Prý tu nemáte rádi cizince a do Darkmúru dorazil jeden, kterého tady nechci. Pokud mě ho zbavíte, dám každému z vás velké bohatství.“ Z pláště se mu začaly sypat velké hromady zlata.

Pán gladiátorů se málem udávil soustem, když to viděl. Jsou tři věci, které gladiátory zajímají: maso, zlato a krásné ženy. Proto maso a zlato měl velitel na stole a krásnou otrokyni přikovanou k posteli v rohu místnosti. Jakmile vyslechl popis šedivého starce, vyrazil se svými strážemi do Darkmúru.

Když odešli, Temný zůstal v komnatě s otrokyní přikovanou k posteli sám. Usmál se a zahořely mu oči ohněm. Otrokyně mu úsměv opětovala.

Pán gladiátorů vtrhnul do hostince jako bouře. Rozrazil dveře, které vypadly z pantů, a tasil svou sekeru, se kterou třískl vší silou do jednoho stolu. Stůl se rozletěl na kousíčky. Ještě před chvílí u něj seděl Barglen a byl by na místě mrtvý, kdyby neodešel.

Gladiátoři si svým příchodem získali pozornost celého hostince a bylo ticho. Když se postavili doprostřed místnosti, všichni ustupovali od stolů ke stěnám. Pohlédli do rohu, kde v poklidu seděl poustevník.

Jeden z gladiátorů zašeptal svému pánovi: „To je on? Nespletl se? Jak by mohl takový dědek dělat problémy. Vždyť se na něj podívejte. Ten už to bude mít brzo za sebou.“

Velitel se ušklíbl a řekl: „No právě... podívejte se na něho. Tenhle už stejně bude brzo pod drnem a tak nebude vadit, když ho zabijeme. Ušetříme mu trápení, uděláme dobrou věc a ještě získáme bohatství. Jdeme.“

Gladiátoři s dusotem přistoupili ke stolu starce a Pán gladiátorů bouchnutím odhodil stůl stranou. Starcův korbelt se rozlil po zemi a dřevěná hůl spadla na zem. Až teprve teď stařec zvedl oči, aby se podíval protivníkům do tváře.

„Půjdeš s námi ven, dědku. Chceme ti něco říct,“ zahřměl velitel.

Lidé v hostinci byli nervózní a klepali se strachy, ale stařec byl nezvykle klidný a řekl: „Nemohli byste mi to říct raději tady? Víte, sotva chodím.“

Dva gladiátoři čapli starce za ramena a vyzvedli ho ze židle. „Neboj se, my ti pomůžeme.“ A už ho nesli jako slaměného panáka směrem ven. „Už brzo to budeš mít za sebou. Nebude to dlouho trvat. Škoda, že nejsi mladší, hodili bychom tě rovnou do arény,“ smáli se.

Venku z hostince zamířili do temné postranní uličky a tam ho hodili na zem. Pršelo a stařík spadl přímo do té největší louže. I v této situaci byl klidný.

Jeden z rváčů se sehnul a řekl posměšně: „Copak dědku? Není to studený?“

„Ani ne, ale zapomněl jsem si v hostinci hůl. Pomůžete mi na nohy?“ Poustevník podal jednomu gladiátorovi ruku, aby mu pomohl.

Ten ho chytil a řekl: „Jistě, ale brzo v té louži budeš znova.“ Stařík však sevřel gladiátorovu ruku a ten zařval strašlivou bolestí, neboť se ho zmocnily tak silné výboje, až blesky šlehaly všude kolem. Šedému starci zazářily jiskřivým stříbrem oči a sám se zvedl, zatímco řvoucí gladiátor padl před starce na kolena a pak sám upadl do louže.

Všichni ostatní od nich ustoupili a Pán gladiátorů řekl: „Proboha! Co jsi zač?!“ Ale víc toho nestihl, protože všechny zbylé gladiátory

zasáhl velký, roztrojený blesk a v temném mračnu nad Darkmúrem silně zahřmělo.

„Kdybych vám to řekl, stejně byste mi nevěřili a zrovna vám to může být úplně jedno,“ pronesl Delvorin.

Jako první a jediný se po chvilce probral Pán gladiátorů a nad sebou uviděl šedivého starce. „Co se stalo?“ zeptal se nechápavě, neboť si nic nepamatoval.

„Opatrně, pane. Zasáhl vás blesk. Pomůžu vám na nohy,“ vysvětlil mu stařík.

Pán gladiátorů se zvedl a chytil se bolestivě za hlavu. „Au! Bolí mě hlava.“ Pak se podíval na starce. „Jak to, že mě zasáhl blesk?“

„Byl to hodně divný blesk, to vám povím. Možná jste udělal něco špatného a stihnul vás za to trest a nebo je to varování.“

„Nechápu. Varování před čím?“

Stařec položil mohutnému muži ruku na rameno a řekl: „Možná je to varování před vaším životem, jaký vedete, a možná byste měl udělat zásadní změnu, než bude pozdě.“

Gladiátor pohlédl starci do očí, které se zaleskly, a nakonec se zvedl a řekl: „Víte... máte pravdu. Opravdu můj život nestojí za nic. Měl bych ho změnit. V aréně dělám jen samé ohavnosti a agresivní věci.“

„Možná byste měl odejít. Najít si klidné místo a odpočívat.“

„Ach ano... pravda. Odejdu ke břehům moře a budu pěstovat květiny.“

„To vám prospěje,“ souhlasil poustevník.

„Děkuju, pane. Jste tak laskavý a dobrý. Pomohl jste mi.“

„Není zač,“ usmál se stařec.

S tím se zvedli i ostatní tři gladiátoři a hned na to odešli i se svým velitelem.

Pán gladiátorů přestal být tím, čím byl, prodal své postavení a vzdal se vlády v aréně. Odešel daleko ke břehům moře, jak mu radil tajemný poustevník. Ten, kdo převzal vládu místo něho, byl o několik dní později vyzván na souboj samotným Grúzem Garstem a byl to první souboj na život a na smrt. Grúz Garst zabil vládce a sám se stal novým Pánem gladiátorů. Kdyby ten, který odešel, zůstal, jistě by ho stihl stejný osud.

Lidé v hostinci se po dlouhých chvílích rozhodli vyjít ven. Někteří vykoukli z okna, když se jeden z nich vrátil zpátky a zvolal: „Ten stařec zmizel. Je pryč.“

Další stáli u rozbitého stolu v rohu, kde seděl stařec. „A jeho věci, taky zmizely,“ zněla odpověď.

Venku nad hostincem se zářivě zablesklo. A Temný, jenž stál na střeše Černé Tlavy a jeho černý háv zavlál v bouřném větru, všemu přihlížel a promluvil: „Vida, vida... Delvorin. Můžeš se skrýt jakkoliv a kdekoliv, ale přede mnou se neskryješ nikde. Tady jsi daleko za hranicemi svého království Ferador, které tak úpěnlivě a pečlivě střežíš, že ani nevycházíš ven z Gronwoldova chrámu v Archenu. Co zde hledáš, žeš kvůli tomu opustil svůj trůn? Rozhodně to není Garizzon, jehož návštěvou dobře maskuješ tajný důvod své přítomnosti. Ať je to cokoliv, já na to přijdu a odhalím tvé tajemství.“

Stařec vyskočil z černé propasti a tajemně nad ní mávl rukou. Kolem zavířily magické síly, díky kterým ukryl její tajemství, jenž svůj účel odhalí, až nadejde čas. Ještě v lese vykonal zvláštní modlitbu a o něco později přiběhl velký bílý vlk. Když uviděl starce, promluvil: „Bohyně Nathaniel tvou modlitbu vyslyšela a posílá mě, abych ti pomohl. Jsem Daman. Co žádáš?“

„Žádám, abys dal pozor na chlapce jménem Dirion. Chci, abys našel Archonelovu Zlatou knihu a schoval ji. Až přijde čas, řekni o ní Dirionovi.“

„To je hodně úkolů.“

„Já vím, ale ten správný čas nastane, až se přiblíží Dirionovy dvacáté narozeniny. To je dostatek času. Uděláš to pro mě?“

„Zvířata i stromy zpívají o tvé statečnosti a síle, Přemožiteli Xiri-ona," řekl Daman. „Díky démonům příroda hodně trpěla a Řád Svět-

la nás tohoto utrpení zbavil. A jelikož jsi z Řádu poslední, Delvorine, jsme tvými dlužníky, proto to pro tebe udělám rád. Bude mi ctí.“

Poustevník se vznešeně uklonil. „A já ti za to děkuji.“

Daman se uklonil také a utekl do lesa.

Pak se Delvorin vydal na farmu.

Zanedlouho už stál s Galigorem u vozu s koňmi - kromě krásného, bílého koně tu ještě přibyl jeden hnědý, na kterém poustevník přijel. Oba muži nadšeně hleděli, jak si malý Dirion hraje se svým novým psem a jak se loučí s matkou Liliel. „Je čím dál víc podobnější svému otci,“ řekl stařík, když hleděl na chlapce. „Stejně vlasy, stejné oči a stejná síla, jenž má ve svém nitru.“

„Ano. Já vím,“ řekl po chvíli Galigor a pohlédl na starce. „Moc si vážíme vašich darů. Ten pes je krásný stejně jako ten hnědý kůň. Proč to všechno?“

„Delvorin vám tím vzkazuje, jak moc si váží, co děláte pro Diriona,“ promluvil poustevník tajemně.

„Pak vzkazte Delvorinovi, že děláme, co je v našich silách.“ Vzdychl Galigor a ještě dodal: „Máme s Liliel jen strach z toho, co všechno ho čeká. Máme strach, že jednoho dne odejde.“

„Jeho cesta je už připravená. Nikdy nebude sám a nikdy na vás nezapomene.“

Malý Dirion k nim přiběhl a zeptal se: „Ten pejsek je nádherný. Opravdu si ho mohu nechat?“

Poustevník se usmál a sklonil se k chlapci. „Ano. Ten pes je tvůj. Bude pořád s tebou a bude na tebe dávat pozor. Už jsi mu dal jméno?“

„Ano. Bude se jmenovat Diego.“

„A co kůň? Jak se bude jmenovat kůň?“

„Delvorin,“ odpověděl hoch.

Poustevník se zvedl a spolu s Galigorem se hlasitě zasmáli.

„No to víte, pane. Tady náš malý Dirion je blázen do legend a to hlavně o paladinech,“ vysvětlil mu Galigor. „Pořád chce, abych mu o nich četl a abych mu vyprávěl o Delvorinovi. Není pak ani divu, že náš bílý kůň se jmenuje Isandil.“ Poustevník se hlasitě zasmál a Galigor pokračoval: „Ale teď už musíme vyrazit. Jedeme na korunovací nového krále Garizzona. Pojedete s námi?“

„Čirou náhodou mám stejnou cestu a budu poctěn.“

A tak vyrazili.

Za dlouhé jízdy se malý Dirion zeptal: „A otče... Je opravdu Delvorin ten Poslední? Opravdu zachrání celý Arwelon?“

Galigor se podíval na chlapce a usmál se na poustevníka, který také zbystřil. „No, to já nevím. Věřím, že ano, ale vše ukáže až čas. Co myslíte vy?“ obrátil se na starce.

Ten se podíval na Diriona a odpověděl: „Já si myslím, že jen jeden toho málo zmůže. Možná by se mu hodila pomoc, aby nebyl na všechno sám. Pak ano... pak by mohl zachránit Arwelon.“ Zadíval se moudře na hochy.

Později, když dorazili před Bargerasy, poustevník vystoupil a rozloučil se. Potom zmizel v davech lidí, zrovna ve chvíli, kdy Feradorská loď dorazila do přístavu.

Když Gormus vystoupil s ostatními z lodě a procházel kolem přístavní chatrče, řekl: „Kde je Delvorin? Už by tu měl být. On to snad nestihne.“

V tom zpoza chatrče vyšel Delvorin opět ve svém brnění i s bílým hávem a hned promluvil: „Tady jsem. Hledáš mě, Gormusi?“ Gormus se jen zasmál, neboť načasování bylo perfektní.

Po korunovaci, kdy paladin procházel s novým králem Goriadoru, Garizzonem, po boku klečícím davem, se zastavil a zahleděl na chlapce v davu. Delvorin se tajemně usmál a Dirion se usmál na něho. Tento zvláštní pohled neunikl ohnivému zraku Temného, který všemu přihlížel z věže zlatého královského paláce. Lstivě se usmál, neboť vytušil, jaké je Delvorinovo velké tajemství.

Hned potom, co Feradorská loď vyplula zpátky na moře, král Garizzon nechal k sobě zavolat svého rádce Taridose a řekl mu: „Chci mít kompletní přehled o svém království, proto necháš spočítat veškerý lid - muže, ženy a hlavně děti. Veškeré informace o nich se pak budou shromažďovat v domech, které necháš postavit v každém koutu našeho království. Tam se tyto dokumenty budou spravovat a sledovat. A začni v Darkmúru. Takový je můj první rozkaz. Splň ho!“

Taridos povstal a jen řekl: „Rozkaz, můj pane.“ Aniž by tušil, že ještě někdo další se skrývá za sloupem ve tmě trůnního sálu.

Vize skončila.

Dirion se probudil ze snu a chytil se za hlavu, která ho začala bolet. Byl strašně unavený, ale jedno bylo jisté - nebyl to sen. Na jednu stranu byl rád, že mohl vidět Posledního paladina Delvorina, ale když si vzpomněl na temnou postavu v kápi, zamrazilo ho až do morku kostí. Zachvěl se a v mysli mu vyšlehla noční můra, která se mu vrátila z dob, kdy ještě žil na farmě. Zjistil, že cítí stejný strach a hrůzu z hořícího stínu v noční můře jako cítil z Temného, kterého uviděl v této vizi. A co hůř, věděl o jeho existenci mnohem dříve než Taridos a byl mnohem nebezpečnější.

Zachvěl se otázkou: „Kdo je to?!“

ALDOR

2. Andilet...

„Vstávej! Probud' se!“ řekl hlas.

Dirion zamžoural. Nad sebou uviděl postavu muže a hekl. „Co... co? Kdo jsi?“

„Jmenuji se Aldor,“ řekl starší muž se šedivými vlasy a šedivým plnovousem. Přesto na svůj věk měl mohutnou a dobře stavěnou postavu. Chodil stále rovně a nehrbil se, když došel pro korbel vody, aby dal Dirionovi napít.

Ten se napil a zeptal se: „Co se stalo?“

„Doufal jsem, že to mi řekneš ty. Když jsem venčil svého psa, našel tě ležet v zeleném poli na kraji Velkého lesa a vedle tebe ležel velký černý netvor s mnoha šípy v sobě. To je důvod, proč už do lesa nechodím tak často.“

Dirion si pomalu sedl. „Nikdo jiný tam nebyl?“

„Ne.“

„A můj plášť a meč?“

„Plášť jsi měl na sobě, ale žádný meč jsem nenašel.“

Dirion se znepokojivě podíval na svůj kyrys, snažil se ho rukou zakrýt a pohledem Aldorovi říkal, že není rád, že byl odhalen. Než však stačil cokoliv říct, Aldor promluvil: „Neboj se. Je mi jedno, jestli jsi Feradorský špeh, ale kdyby tě našli Garizzonovi vojáci, na místě by tě zabili.“

„O čem to mluvíš?“ zeptal se Dirion, když se zvedl z postele.

Aldor pomalu přešel k oknu a znepokojeně řekl, když venku buřnicí zahřmělo: „Tak ty o tom nevíš? Kdes byl zalezlý celou tu dobu?“

Dirion ho následoval a pohlédl z okna. Celé nebe bylo černé a hlavně na východě nad Černorudými horami. Mraky byly temné a těžké, jako by měly každou chvíli spadnout. V dálce na břehu moře se tyčily věže zlatého paláce v Bagerasu, kde na vrcholu zlaté hory sídlil král Goriadoru. Město obvykle zářilo a lesklo se zlatem do všech koutů jako samo slunce. Nyní však bylo ponořeno do tmy a stínu, který visel nad ním. Zamračeným nebe šlehnul rudý blesk a na chvíli ozářil temné mraky.

„O čem jsi to mluvil?“ zeptal se znovu Aldora.

Stařec hleděl z okna. „Král Garizzon svolal shromáždění. Zrušil spojenectví s královstvím Ferador a vládci Delvorinovi vyhlásil válku. Jeho vojsko už je na pochodu k severovýchodním hranicím.“

„To snad ne!“

„Ano, stalo se to, čeho jsme se obávali. Garizzon zešílel!“

Nad Bargerasem šlehly tři rudé blesky a silně zahřmělo. Dirion se podíval tím směrem. Zvedl se vítr, který rozrážel okenice a cuchal jim vlasy. „To je divná bouře,“ podotkl.

„Ano to je,“ souhlasil tajemně Aldor. „Tahle bouře není div žádné přírody. Je však divem těch, kteří stojí za stínem, který ponořil toto království do temnoty.“

„A o kom to mluvíš teď?“

Aldor chvíli mlčel a pak se podíval na hochy. Znovu zahřmělo. „Temní... to oni za vším stojí. Nabírají na síle. Jsou stále silnější.“

Dirion zbystřil a ihned se horlivě zeptal: „Temní! Co o nich víš?!“

Aldor si důkladně prohlédl chlapce, jako by se rozmýšlel, a po chvíli dodal: „Pokud jsi skutečně z Feradoru, pak dobře víš, proč se o nich nevypráví. Příběhy a legendy o Temných jsou plné bolesti a utrpení.“

„Chci to vědět! Řekni mi vše, co víš, prosím!“ přerušil ho rázně Dirion.

Aldor se znovu zamyslel a promnul si svůj dlouhý, šedivý plnovous. Začal chodit po světnici svého domu a venku se zablesklo a znova zahřmělo. Zaskučel vítr a on promluvil: „Tak dobrá, ale varoval jsem tě... Stejná bouře zasáhla kdysi království Ferador. Od-

tamtud přišli a tam to tehdy všechno začalo... Velký král a Nejvyšší paladin Gronwold byl donucen svou přísahou obrátit se ke svému lidu zády, aby ho chránil. Stáhl se do ústraní v Archenu, odkud nevycházel ven, aby všechny ochránil před vzrůstající temnotou, jež rostla v něm samém. Nikdo o tom nevěděl a nikdo to nesměl vědět. Přesto byli tací, kteří byli nejvěrnější a zůstali s ním až do konce. Král Gronwold je varoval. Neposlechli a draze za to zaplatili... Tehdy se v království Ferador objevili lidé, kteří se postavili proti němu. Nosili černé pláště a dělali divné věci. Stvořili Temný Řád! A tak se jim začalo říkat Temní. Taridos byl první! Jejich pán byl však daleko horší. Ta největší bolest měla teprve přijít - Darnas, Čaroděj Ohně, byl nejlepší Gronwoldův přítel. Byl moudrý a silný. Snažil se ze všech sil zachránit svého přítele před černou propastí a nakonec tam spadl místo něho... jeho dobro navždy shořelo v plameni chaosu... z jeho moudrosti se stala šílenost... a jeho duše propadla temnotě! Darnas se stal Temným paladinem.“

Dirion si musel v tu chvíli sednout na židli a zhluboka dýchal, než vstřebal tyto děsivé informace.

Aldor pokračoval: „A tak ten, jenž pomohl stvořit Řád Světla, ho sám téměř zničil. Darnas zradil krále Gronwolda a zabil ho. Byl to on, kdo zavraždil všechny paladiny kromě jednoho... Delvorin jako jediný přežil střetnutí s Temným paladinem. Ti, kdo Darnase po jeho pádu do temnoty potkali, buď zemřeli a nebo je stáhl s sebou. Proto všichni, kdo v těch dobách žili, zemřeli a nebo raději odešli, aby zapomněli. Proto už se nikdy neslaví den 7. Andiletu, kterému se říká Úsvit paladinů, neboť ho zakryl stín jiného dne. Den 6. Darken je den, kdy se Darnas stal Temným paladinem a tomuto dni se říká Soumrak Temnoty.“

Dirion vložil svou hlavu do dlaní a vzlykl. Nevydržel to.

„Teď už víš, proč Delvorin tenhle příběh nikdy nevyprávěl, neboť je plný bolesti. Snaží se tak všechny chránit. Minulost má zůstat tam, kde je... pohřbená. Zvlášť, když je bolestivá.“

Dirion začal plakat a jeho slzy kanuly na podlahu. Aldor si přisedl a sklonil se k němu se slovy: „A jak tak vidím, tak jsem ten příběh neměl vyprávět ani já tobě. Zdá se, že ten příběh na tebe působí daleko víc, než jsem tušil. Nezlob se. Omlouvám se.“

„To je dobrý," vzlykl Dirion. „Já se nezlobím. Jen jsem tohle nečekal. Bude chvíli trvat, než se z toho vzpomatuju.“

Aldor se znovu zamyšleně zadíval na Diriona a řekl: „Ty nejsi z Feradoru, že ne? Ale přesto máš na sobě zbroj, jenž nese znak Řádu Světla z království Ferador. Je mi nějak povědomá. Kdo jsi?“

Dirion se mu podíval do očí. „Jsem Dirion, Gronwoldův syn.“

V tom Aldor vyvalil oči. Chtěl vstát, ale místo toho spadl ze židle a na stole se rozlil korbel vody. Pak se zvedl a o pár kroků ustoupil ke stěně u okna. Zahleděl se na Diriona a došlo mu, jak moc je Gronwoldovi podobný. Došlo mu to natolik, že si v jednu chvíli dokonce myslel, že před sebou vidí krále Gronwolda. Jen čekal, až se probudí, neboť tomu stále nevěřil.

Takhle na sebe chvíli hleděli, až se Aldor prudce otočil k oknu. Venku zahřmělo a on zprudka vykřikl: „Zatraceně! Tohle jsi mi měl říct dřív! Kdybych tohle věděl, nikdy bych ti ten příběh nevyprávěl!“

Dirion se zvedl a vykřikl: „Já to ale musel vědět! A teď už konečně vím všechno!“

Aldor se k němu otočil a řekl rázně: „Ty to nechápeš! Jestli jsi tady, tak jsi rozhodně nebyl sám. A ten někdo, kdo tě znal, věděl všechno, co jsem ti tady řekl, ale neřekl ti to z dobrých důvodů, aby tě chránil!“

„Nestojím o žádnou ochranu!“

„Dirione, smutek a bolest v tobě probudí hněv. Začneš prahnout po pomstě! A to všechno vede k nenávisti, která ti dá sílu a jasný směr cesty. Na té cestě se snadno ztratíš. Sejdeš z ní a klopýtněš a pak spadneš do černé propasti jako Darnas!“

„Co ty o tom víš! Nevíš o tom vůbec nic!“ zařval chlapec.

„Uklidni se, Dirione,“ uklidňoval ho stařec. „Proboha, copak nevidíš, co to s tebou dělá? Musíš se naučit ovládat své emoce. Válečnickova mysl nesmí být ničím zastřena. Musí být čistá, jasná a klidná jako vodní hladina. Víím, jak se cítíš.“

Dirion se uklidnil a zeptal se zvědavě: „Jak to víš?“

Aldor přešel k jedné skříni a dodal: „Věř mi. Víím to. Má bolest mě téměř zničila. Patřím k těm, kteří odešli, aby zapomněli.“ Otevřel

skříň a tentokrát užasl Dirion, když uviděl modrou zbroj se stejným znakem, jaký měl on sám na své hrudi. „Kdysi jsem býval Delvorinovým rytířem jako můj otec. Byl jsem jedním z těch, kteří šli s Delvorinem do Stříbrného lesa v den, kdy se střetl s Darnasem. Delvorin přežil, ale byl zraněn. Pronásledovali je Temní. Rytíři se jim postavili, aby svého pána chránili. Zachránili ho, ale do jednoho v tom lese zemřeli... až na mě. Delvorin se i se svým zraněním rychle rozjel do Arthonisu, aby pomohl Gronwoldovi, tvému otci. Darnas tam však dorazil dřív a král Gronwold tak zemřel v jeho náruči. Tím se stal Posledním paladinem z proroctví... Jak jsem řekl, Dirione, ti nejvěrnější, kteří zůstali po boku krále až do konce, trpěli nejvíce. Darnas propadl temnotě. Královna Beatris zemřela žalem, když tvůj otec zemřel. Gormus ztratil svou moc a zmocnila se ho lítost, když selhal. A Delvorin dopadl podobně. Nikdy si neodpustil, že se mu nepodařilo zachránit velkého krále. Mou ženu zavraždili Temní, protože chránila tvou matku, když se skrývala v paláci v Dregon-Bray. Jsou tací, kteří věří, že Delvorin vše napraví a obnoví slávu Feradoru. Jsou ale i tací, kteří mu dávají všechno za vinu a nikdy mu neodpustí. To podkopává jeho vládu ve Feradoru, která už je i tak dost křehká.“

„A čemu věříš ty?“

„Já věřím, že Delvorin je opravdu ten, který to všechno dokáže napravit,“ řekl Aldor hrdě. „A nyní mu věřím ještě víc, když tady teď vidím tebe - živoucí legendu a naději, o které Delvorin mluvil. Teď už chápu, co mi tehdy řekl a proč mě poslal pryč.“ Krátce se odmlčel a dodal: „Propustil mě ze svých služeb, protože mě má bolest až příliš tížila a znemožnila mi dalšího pokračování po boku mého pána. Delvorin je velice laskavý a moudrý a nyní mi dochází, že svou

poslední službu jsem splnil ještě té noci, kdy mě propustil. Po smrti královny jsme se sešli na hranici Feradoru za Forgonem a tam jsme se rozloučili. Vydal jsem se do Goriadoru Berethonovým lesem směrem na jih. Sledovali mě Temní a všechny jsem je na své cestě zabil. Můj hněv se stal jejich zkázou. Museli si myslet, že mi Delvorin předal něco důležitého. Dneska mi došlo, že jsem je ve skutečnosti odlákal od tebe.“

„Víte, proč to udělal? Proč mě Delvorin ukryl do Goriadoru?“ zeptal se Dirion.

Aldor se usmál. „Delvorin téměř vyhladil všechny Temné ve Feradoru, když zabili jeho ženu, a tak jich hrstka uprchla před jeho hněvem sem do Goriadoru. Už pár let se sám sebe ptám, zda to tak Delvorin nechá nebo zda pošle pomoc... a on ji skutečně poslal... tebe. Ty jsi ta pomoc, Dirione! Jsi Gronwoldův syn a Delvorin tě sem neposlal jen proto, aby ses ukryl. Tvá přítomnost zde je hlubšího významu, než si myslíš. Delvorin tě tehdy zachránil, protože věděl, že ty jednoho dne pomůžeš jemu. Království Ferador se už dávno rozpadlo. Je rozdělené a znesvářené. Delvorin má ve Feradoru spousty nepřátel. Jeho vláda slábne a k jeho království se teď obrací nový nepřítel v podobě Garizzonovy armády. Tomuhle všemu může zabránit pouze tvůj návrat do Feradoru, kde usedneš na trůn a sjednotíš království Světla.“

„Ne. Jak jsi sám řekl,“ řekl Dirion a zvedl se, „z nějakých důvodů mě sem Delvorin poslal a mé důvody mě drží zde. Musím...“

Slunce nebylo vidět, když se chýlilo k západu. Nastal rovnou soumrak a přišla noc. Dirionovi se najednou zatočila hlava

a několikrát ho v ní zbolelo: „Musím...“ řekl ještě jednou a pak omdlel a upadl do bezvědomí. Poslední, co uslyšel, byl Aldorův křik, jak volá jeho jméno. „Dirione...”